

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **J.M.**, narozený dne ..., státní příslušnost Pákistánská islámská republika, nyní bytem ..., zastoupeného: Mgr. Umar Switat, advokát se sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 24.5.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.2018, č.j. OAM-488/DS-PR-P12-2018,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Umaru Switatovi se p ř i z n á v á odměna ve výši 12.342,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 4541641001/5500, VS: 12091991, vedený u Raiffeisenbank a.s.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 24.5.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.2018, č.j. OAM-488/DS-PR-P12-2018, jímž byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany označena za nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), dále bylo řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno a Italská republika (dále jen **Itálie**) byla určena jako stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní

příslušnosti v některém z členských států (dále jen *Nařízení či Dublinské nařízení a Dublin III*).

Součástí žaloby učinil žalobce i *žádost o ustanovení zástupce* a to advokáta Mgr. Umara Switata, se sídlem Dědinova 201/19, 148 00 Praha 4, čemuž zdejší soud vyhověl a usnesením ze dne 29.5.2018 č.j. 60Az 45/2018-15 žalobci ustanovil uvedeného zástupce.

V *žalobě* k výzvě soudu doplněné žalobce zejména zdůraznil, že žalovaný nezohlednil pobyt členů jeho rodiny v České republice (dále jen **ČR**), kde žije jeho družka M.W. (nesprávně označovaná jako „přítelkyně“) a také jeho nezletilý syn, přičemž se jedná se o nejbližší rodinné příslušníky, s nimiž sdílí společnou domácnost. Dle něho jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je důvodná vzhledem k pevným rodinným vazbám, jež na území ČR pěstuje, protože by ČR měla být státem příslušným stran rozhodování o azylu. Hodlá se svojí družkou a se synem bydlet, resp. trvale s nimi sdílet společnou domácnost, když jeho vztah s družkou trvá více než dva a půl roku. Jeho družka odmítá s nezletilým synem opustit ČR, neboť zde má zajištěno zázemí. Žalobce se neztotožnil s tvrzením žalovaného, podle něhož v daném případě nebylo naplněno žádné z kritérií určujících příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, podané v Belgickém království (dále jen **Belgie**) a Itálii. S ohledem na jeho rodinné poměry na území ČR pozbývá relevanci, že právě Itálie přijala svou odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu Nařízení. Také vyjádřil, že rozhodnutí žalovaného by v důsledku způsobilo odloučení nejbližších rodinných příslušníků a znemožnilo by zachovat celistvost žalobcovy rodiny.

Následně žalobce uvedl, že v současné době probíhá u Okresního soudu v Litoměřicích řízení pod sp. zn. 28 Nc 1553/2017 ve věci popření otcovství, poněvadž žalobce není uveden coby otec v rodném listu dítěte, ač tvrdí a snaží se prokázat, že biologickým otcem vskutku je, ale řízení dosud není ukončeno. Žalovaný se s těmito pro rozhodnutí významnými okolnostmi dle žalobce vůbec nevypořádal. Vztah žalobce a jeho družky je vztahem trvalým a pevným. Jejich dočasné odloučení, k němuž v minulosti došlo, nic nemění na kvalitě a intenzitě vztahu obou partnerů, což žalovaný opominul. Žalobce je přesvědčen, že jeho otcovství k synovi družky bude potvrzeno nezávislým soudem, proto dle něho je třeba vyčkat na pravomocné rozhodnutí. Žalobce žalovanému vytýkal formalistický postup, neboť jeho vztahem s družkou a jeho rodinnými poměry se fakticky vůbec nezabýval, o čemž svědčí žalovaného spekulativní argumentace. Současně žalobce žádal, aby soud dal družce příležitost vyjádřit se k jejich soužití a rodinným poměrům, neboť je postupem žalovaného nepřiměřeně a citelně dotčena. Také žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života, jeho družky i syna, což je v rozporu s platnými právními předpisy, zejména s Listinou základních práv a svobod, Úmluvou o právech dítěte a Ústavou ČR.

Též žalobce uvedl, že Dublinská úmluva dává prostor správnímu orgánu, aby účastníka řízení do jiného státu nepředal za splnění určitých podmínek a předpokladů, což lze v jeho případě aplikovat, tj. nepředat jej do cizí země a ČR vysloví svou příslušnost posoudit žádost žalobce o azyl. Žalobce zároveň odkázal na čl. 15 bod 1 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, a výslovně dal souhlas s tím, aby ČR vyslovila svou příslušnost k posouzení jeho žádosti o azyl, kterou podával v Belgii a Itálii, a mohla by postupovat podle toho článku z humanitárních důvodů. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí, prohlášení o osobních a majetkových poměrech, část návrhu na popření otcovství, podání Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 12.4.2018 a rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, ze dne 25.3.2018 o zajištění žalobce*).

V žalobě žalobce také *požádal o přiznání odkladného účinku žalobě*, přičemž tento návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 16.8.2018 č.j. 60Az 45/2018-52.

Napadeným rozhodnutím ze dne 7.5.2018 č.j. OAM-488/DS-PR-P12-2018 žalovaný označil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu za nepřipustnou a řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno; stát příslušný k posouzení podle článku 3 Nařízení je Itálie. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 23.3.2018 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR a rozhodnutím Policie ČR č.j. KRPU-62740-26/ČJ-2018-040022-ZZ-DB ze dne 25.3.2018 zajištěn podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území ČR* (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), důsledkem čehož umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**). Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v Belgii dne 27.1.2017 a dne 18.9.2017, dále žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v Itálii ve dnech 4.4.2017, 22. a 27.5.2017.

V rámci správního řízení žalobce uvedl, že Pákistán opustil v únoru 2016, protože se cítil ohrožen na životě. Cestoval z Pákistánu přes Turecko, Řecko, Makedonii, Srbsko, Maďarsko, Rakousko a Německo až do Belgie. Jeho žádost o mezinárodní ochranu v Belgii byla zamítnuta, jelikož se nedostavil k pohovoru. Přes sociální síť se seznámil se svou českou družkou. Před příjezdem do Belgie pobýval od března do srpna 2016 v Německu, kde měl být také daktyloskopován a kde rovněž uzavřel islámský církevní sňatek s českou družkou, s níž na jeden měsíc odjel z Německa do ČR v tomtéž období. V Belgii následně žádal o mezinárodní ochranu v říjnu nebo v listopadu 2016. V březnu 2017 opustil Belgii a odjel do Itálie, kde dne 1.4.2017 žádal o mezinárodní ochranu a čtyři měsíce čekal na rozhodnutí. V Itálii byl ubytován v Parmě v rámci projektu pro uprchlíky, ubytování shledal dobrým. V srpnu 2017 opustil Itálii, načež odjel zpět do Belgie, kde dostal výjezdní příkaz vrátit se do Itálie v souladu s Dublinským nařízením. Následně odjel dne 15.12.2017 do ČR za svou družkou a dítětem, jehož rodný list však uvádí jméno bývalého manžela družky; v ČR miní setrvat, protože zde žijí partnerka a dítě.

Žalovaný uvedl, že žalobce o své družce hovoří jako o manželce, když tvrdí, že uzavřeli sňatek dle islámského práva, avšak uzavření islámského sňatku žalobce s jeho partnerkou nenachází žádnou oporu v českém právu, a na něho je tak i stále pohlíženo jako na svobodného. Žalobce dále nerespektoval rozhodnutí belgických orgánů určující odpovědnou za posouzení jeho žádosti Itálii, neboť odešel nelegálně do ČR. V neposlední řadě se žalobce nepokusil o legalizaci svého pobytu na území ČR v souladu s platnou legislativou, nepodal si žádost o mezinárodní ochranu v ČR, přestože sem odjel dle vlastních slov dne 15.12.2017 a zadržen byl Policií ČR dne 23.3.2018.

Mimo jiné se žalovaný zabýval skutečností, zda v případě Itálie existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti vycházel zejména z dokumentu „Informace Odboru azylové a migrační politiky k azylovému systému Itálie“ ze dne 19.1.2018, v němž jsou zpracovány zejména informace k řízení o mezinárodní ochraně, o azylových střediscích, o dublinském systému a o počtech žádostí o mezinárodní ochranu. Na základě uvedeného a též informací zjištěných v rámci pohovoru došel žalovaný k přesvědčení, že žalobci nehrozí v Itálii nelidské nebo dokonce ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany, čímž zároveň neshledal případné vycestování žalobce do Itálie za rozporné s mezinárodními závazky ČR. Zároveň byla věc posuzována žalovaným i z hlediska obsahu čl. 3 odst. 1-2, čl. 7

odst. 1, čl. 8 odst. 1-4, čl. 9-11, čl. 12 odst. 1-2, čl. 13 odst. 1-2, čl. 14 odst. 1-2, čl. 15, čl. 17 odst. 1 i čl. 18 Nařízení ve vztahu k žalobci.

Správní orgán tedy závěrem konstatoval, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podaných v Belgii a Itálii. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Belgie jako prvním členském státě Evropské unie (dále jen **EU**) a dále Švýcarska, Norska, Islandu a Lichtenštejska. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 12.9.2016 č.j. 5 Azs 195/2016-22 zahájil správní orgán řízení podle Nařízení, zda není příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, podané žalobcem v Belgii, jiný členský stát než Belgie. V této souvislosti odeslal správní orgán žádost do Itálie, která dne 18.4.2018 této žádosti vyhověla a přijala tak svou odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce ve smyslu Nařízení. Jelikož k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany je příslušný jiný členský stát než ČR a to Itálie, je tedy žádost nepřipustná a řízení proto bylo zastaveno, jak bylo uvedeno ve výrokové části napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 9.8.2018 k žalobě popřel oprávněnost žalobcových námitek a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu či Nařízení s odkazem na obsah správního spisu i vydané rozhodnutí. Dále uvedl, že v průběhu správního řízení řádně zkoumal, zda není ve smyslu Nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, kdy došel k závěru, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný první členský stát, v němž byla žádost podána. Žalovaný měl za dostatečná svá zjištění skutečného stavu věci, jelikož postupoval dle jednotlivých ustanovení správního řádu, zákona o azylu a žádost žalobce hodnotil striktně optikou jednotlivých článků Dublinského nařízení. V případě žalobce nebylo shledáno možné uplatnění Dublinského nařízení, ani s ním spojené posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu ČR. V žalobcově kauze nebyla správním orgánem porušena Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále bylo na základě provedené lustrace zjištěno, že žalobce podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území Belgie jako prvního členského státu Evropské unie a dále Švýcarska, Norska, Islandu a Lichtenštejska. S ohledem na rozsudek NSS ze dne 12.9.2016 č.j. 5 Azs 195/2016-22 zahájil správní orgán řízení podle Nařízení, zda není příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, podané jmenovaným v Belgii, jiný členský stát než Belgie. V této souvislosti odeslal správní orgán žádost do Itálie, která dne 18.4.2018 této žádosti vyhověla, a přijala tím svou odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

Dále bylo uvedeno, že žalobce po svém příjezdu na území EU podával několik žádostí o mezinárodní ochranu, avšak nikoli v ČR, a to ani po seznámení s občankou ČR, nepožádal prvotně o mezinárodní ochranu zde, ale raději z Belgie odcestoval do Itálie, kde požádal o mezinárodní ochranu přesto, že jeho družka odcestovala zpět do své vlasti a to ve vysokém stupni těhotenství, pokud se dítě narodilo v červnu 2017. Pokud by měl žalobce opravdu zájem požádat v ČR o mezinárodní ochranu, měl tuto možnost již dříve, když započal rodinný život se svojí družkou. Ovšem žalobce si jako cílovou zemi pro získání mezinárodní ochrany vybral Itálii, kam odcestoval sám, tj. bez družky, přičemž požádal zde jen asi měsíc po příjezdu v roce 2017 o mezinárodní ochranu, aby zde pobýval, a to opět bez své družky. Dle názoru správního orgánu je žalobcova námitka irelevantní. Pokud by totiž žalobcovy rodinné vazby byly natolik pevné, využil by návratu své družky do ČR a požádal o mezinárodní ochranu zde a necestoval by do Itálie sám, aby tam požádal o mezinárodní ochranu. Nad rámec správní orgán uvedl, že v případě žalobce článek 17 neaplikoval s odkazem na

rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015 č.j. 49 Az 18/2015. Na aplikaci požadovaného čl. 17 Dublinského nařízení totiž není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost, protože užití předmětného institutu není vynutitelné. Z Dublinského nařízení neplyne povinnost správního orgánu odůvodňovat nevyužití pod čl. 17 zahrnutého diskrečního oprávnění. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání.

Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 7.5.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 9.8.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 7.5.2018 žalobci předáno dne 15.5.2018.

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou ze dne 7.9.2018, ve které uvedl, že trvá na podané žalobě a současně konstatoval, že žalovaný ignoruje aktuální stav věci, tedy, že žalobce má na území ČR fungující rodinu, o níž pečuje a která je na něm závislá. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce zanechal svou družku ve vysokém stupni těhotenství samotnou a sám požádal o mezinárodní ochranu v Itálii, ale už vůbec nezkoumal, jaké důvody ho k tomu vedly, ani nezkoumal, jak dlouho, resp. po dobu kolika dní se žalobce dočasně octl bez své družky. Žalovaný měl možnost zjistit skutkový stav věci, čili měl provést veškeré reálně dostupné důkazy a teprve na jejich základě pak hodnotit rodinné poměry a jednání žalobce. Závěrem žalobce souhlasil s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný s tímto postupem vyslovili souhlas.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.2018. Soud z níže uvedených důvodů shledal žalobu nedůvodnou.

Podle § 10a odst. 1 písm. b) *zákona o azylu* je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Dle § 25 písm. i) *zákona o azylu* se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle čl. 3 odst. 1 *Nařízení* členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Dle čl. 3 odst. 2 *prvého pododstavce Nařízení* platí, že pokud nemůže být na základě

kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle *čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení* není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, jenž vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Dle *čl. 17 odst. 1 Nařízení* se odchýlně od čl. 3 odst. 1 může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, již podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Podle *čl. 17 odst. 2 Nařízení* platí, že členský stát, v němž je požádáno o mezinárodní ochranu, a který vede řízení o určení příslušného členského státu, může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů plynoucích zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v článcích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas.

Zdejší soud připomíná, že na aplikaci požadovaného čl. 17 Nařízení není nárok, jelikož se jedná pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost, užití tohoto institutu tudíž není vynutitelné. Nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat eventuální nevyužití diskrečního oprávnění. K tomu soud shodně jako žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015 č.j. 49 Az 18/2015-48 kde se uvádí, že: „*K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samotné rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.*“

Soud dále konstatuje, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu. Skutečnost, že žalobce má na území ČR družku a dále dle jeho slov biologického syna, není důvodem, který by sám o sobě bylo akceptovatelné podřadit pod důvody k udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 21.5.2010 č.j. 6 Azs 5/2010 který mj. stanovil: „*V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území ČR, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat*

pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území ČR.“ NSS již mnohokrát judikoval, že primární účel azylového řízení nevězí v legalizaci pobytu cizince na území České republiky. Např. v rozsudku ze dne 19.10.2006 č.j. 7 Azs 234/2005-48 NSS výslovně uvedl, že „zákon o azylu sám určuje poměrně striktní pravidla, která musí žadatel o azyl v případě, že chce získat azyl, splnit. To však není případ stěžovatele, který zcela zjevně zneužívá azylovou proceduru k legalizaci pobytu na území České republiky, což však nikdy nebylo účelem azylového řízení.“

Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že se žalobce nepokusil o legalizaci svého pobytu na území ČR v souladu s platnou legislativou v tom smyslu, že nepodal žádost o mezinárodní ochranu v ČR ještě před svým zadržením Policií ČR.

Soud přijímá za prokázané následující: žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany nejprve v Belgii dne 27.1. a 18.9.2017, dále v Itálii dne 4.4.2017, 22.5. a 27.5.2017. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Belgie jako prvním členském státu EU a dále Švýcarska, Norska, Islandu a Lichtenštejska. S ohledem na rozsudek NSS ze dne 12.9.2016 č.j. 5 Azs 195/2016-22 zahájil správní orgán řízení podle Nařízení, jehož cílem bylo zjistit, zda příslušným státem k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, podané žalobcem v Belgii, není nakonec jiný členský stát než Belgie. V této souvislosti odeslal správní orgán žádost do Itálie, která dne 18.4.2018 žádosti vyhověla, a přijala tím svou odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce ve smyslu Nařízení. S ohledem na uvedené správní orgán dne 4.4.2018 požádal Itálii o opětovné přijetí žalobce na své území a posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v Belgii i v Itálii. Dne 18.4.2018 uplynula dvoutýdenní lhůta, stanovená čl. 25 odst. 1 a rovněž čl. 28 odst. 3 Nařízení na odpověď italské strany. Podle čl. 25 odst. 2 a čl. 28 odst. 3 Nařízení, pokud není dodržena dvoutýdenní lhůta dle odst. 1 tohoto článku, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, tudíž následuje vznik povinnosti přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Zdejší soud návrh žalobce na doplnění dokazování výsledkem jeho družky považoval za nadbytečný, neboť skutková zjištění případu byla pro vydání rozhodnutí dle názoru soudu dostatečná a nevznikly důvodné pochybnosti o skutkovém stavu zjištěném žalovaným.

Lze konstatovat s ohledem na shora uvedené, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a všechny podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR. Vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací, aby dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Itálie. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech. Měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení. Své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně žalovaný zdůvodnil.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.r.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto žádnému z účastníků nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Umar Switat; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s). Ustanovenému zástupci proto byla přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 8.10.2018, která je tvořena *třemi* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby a replika*) a *třemi* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 2.142,-Kč odpovídající 21% daně z přidané hodnoty, již je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s), takže celková výše odměny tedy činí 12.342,-Kč. Uvedená částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (*výrok III. rozsudku*), kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který rozhoduje o kasační stížnosti (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 10. října 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně